

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/16/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8714010505
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8714010505.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Moniky Halkociovej a JUDr. Mariána Sninského, na verejnom zasadnutí konanom dňa 22.06.2021, v trestnej veci obžalovaného Bc. J. R. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/136/2014 zo dňa 26.08.2019, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, e/, ods. 3 Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

Obžalovanému
L., nar. XX.XX.XXXX v J., trvale bytom
J., Z. R. č. XXXX/XX,

u k l a d á:

Podľa § 188 ods. 2 Tr. zákona, s použitím § 36 písm. j/ Tr. zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zákona a podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyroch) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona ho na výkon trestu odňatia slobody z a r a d ť u j e do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný L.. J. R. uznaný vinným zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

- dňa 24.04.2014 v dobe okolo 00.15 hod. v J. na ulici Z. R. č. XXXX/X vošiel do otvorenej herne s názvom Y. Y., ktorú prevádzkuje spoločnosť P., s. r. o., B.S. V. 7, 010 XX B., IČO: 46 691 723, po vstupe do vnútra so slovami „prepad“ podišiel k barovému pultu z prednej strany k poškodenej C. Z., ktorá stála za týmto pultom, pričom v pravej ruke držal krátku strelnú zbraň doposiaľ nezisteného typu, na hlave mal kuklu s otvormi pre oči a ústa prikrýté kapučňou mikiny, oprel sa o barový pult so slovami „život alebo peniaze“, na poškodenú C. Z. mieril pritom so zbraňou a ľavou rukou jej podával igelitové vrečko, načo poškodená C. Z. cúvla smerom od barového pultu so slovami, „že nedá“ a na pokrik jedného zo zákazníkov „čo to má znamenať“ z herne odišiel na neznáme miesto, pričom týmto konaním nebola poškodenej C. Z. spôsobená žiadna ujma na zdraví a nedošlo ani ku škode na majetku.

Za to mu súd podľa § 188 ods. 2 Tr. zákona, s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zákona, § 36 písm. j/ Tr. zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona ho na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal obžalovaný písomne odôvodnené odvolanie prostredníctvom svojho obhajcu. V písomných dôvodoch odvolania po rekapitulácii výroku odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že podľa § 2 ods. 10 Tr. poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie. Podľa § 2 ods. 12 Tr. poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Súd uznanie viny založil hlavne na výpovediach poškodenej C. Z., svedeckých výpovediach H. D., F. A., rekognícií a na záveroch znaleckého posudku z odboru kriminalistika, odvetvie kriminalistická fotografia a kriminalistická antropológia. Odvolací súd vo svojich predchádzajúcich zrušujúcich uzneseniach tieto dôkazy spochybnil. Krajský súd v Prešove v zrušujúcom uznesení z dňa 08.09.2015, sp. zn. 2To/29/2015 okrem iného uviedol toto: „Záver o vine obžalovaného súd prvého stupňa oprel aj o dôkaz vykonaný v prípravnom konaní a to rekogníciu osoby obžalovaného, v rámci ktorej mala svedkyňa poškodená C. Z. jednoznačne opoznať osobu obžalovaného L.. J. R. ako páchatela, lúpežného prepadnutia. Pochybnosť o zákonnosti vykonania tohto dôkazu v prípravnom konaní, vyplýva z odôvodneného podozrenia, že poškodená C. Z. pred vykonaním rekognície, osobu, jej tvár, ktorú mala znovuopoznávať, už pred rekogníciou poznala. Z ustanovenia § 126 ods. 1 Tr. poriadku v spojení s § 138 Tr. poriadku vyplýva, že ak sa má zistiť výsluchom totožnosť napr. osoby, vyzve sa v danom prípade svedok, aby túto osobu opísal. Až potom sa mu má osoba ukázať, a to medzi viacerými osobami podobného zovňajšku. Z logiky uvedeného potom vyplýva, že subjektom rekognície - znovupoznávacou osobou môže byť osoba, ktorá nepozná a nemala by poznať objekt rekognície, tento objekt vnímala len v súvislosti s určitou kriminalisticky relevantnou udalosťou, napr. pri páchaní trestnej činnosti - poškodený, očitý svedok“. „Vzhľadom na to, že svedkyňa C. Z. pred samotnou rekogníciou poznala osobu obžalovaného, jeho tvár, čo potvrdzujú vypočuté svedkyne H. D. a F. A.. Ďalej, že obžalovaný bol veľmi častým návštevníkom baru, keď ho navštívil, sedával priamo pri barovom pulte, bezprostredne oproti obsluhu, s ktorým sa poslednýkrát aj v rámci pracovnej zmeny, v sobotu, a neskôr v deň po samotnom útoku v bare aj stretla, a v súvislosti s tým, že jej bola ukázaná zakrytá tvár podozrivého pred opoznávaním, je možné mať odôvodnenú pochybnosť, či rekognícia bola vykonaná tak, ako to predpokladá ustanovenie § 119 ods. 2 Tr. poriadku, a teda dôkazom, o ktorý je možné oprieť závery o vine obžalovaného“. Ďalej krajský súd uviedol, že „svedkyňa C. Z. bola pred svojou druhou výpoveďou dňa 25.04.2014 oboznámená svedkyňou H. D., ako aj F. A., kto by mohol byť podľa nich páchatelom. Utvrdila sa v tom hlavne potom, čo si spoločne mali pozrieť kamerový záznam. Podľa chôdze páchatela, ktorý podľa nej kríval, to mala predovšetkým ustáliť H. D.. Stranu, na ktorú mal krívať, ľavú, si definitívne vybrala na hlavnom pojednávaní dňa 04.03.2015, pred tým tvrdila, že na pravú. Aj obžalovaný podľa H. D. ako aj F. A. (pôvodne podľa nej na pravú stranu) mal krívať na ľavú stranu, tak ako páchatel z kamerového záznamu“. Odvolací súd uznesením zo dňa 13.09.2016 č. k. 10To/16/2016-856- zrušil aj druhý rozsudok okresného súdu, pretože tento sa nevyrovnal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, a sú pochybnosti o správnosti jeho skutkových zistení. V uznesení doslova uviedol: „Z obsahu spisu je zrejmé, že obžalovaný na svoju obranu predložil okresnému súdu analýzu určenia výšky spornej postavy z videozáznamu zo dňa 24.04.2014, vypracovanú znaleckou organizáciou Ústavom kriminalistiky a kriminológie, s.r.o., ktorej autorom je znalec H.. J. H., J.. Zo záverov tejto analýzy vyplývajú skutočnosti, ktoré spochybňujú závery znaleckého posudku z odboru kriminalistika, odvetvie kriminalistická fotografia a kriminalistická antropológia znalca K.. K. L., stotožňujúceho obžalovaného ako páchatela žalovaného trestného činu. Vzhľadom na obsah uvedeného dôkazu, jeho predmet, spôsob jeho vypracovania využívajúci odborné znalosti a vzhľadom na jeho autora, ktorý je znalcom, je možné konštatovať, že vysporiadanie sa so skutočnosťami plynúcimi z predmetnej analýzy spôsobom upraveným v § 2 ods. 12 Tr. poriadku je nevyhnutným predpokladom na zachovanie práva na obhajobu a na dosiahnutie spravodlivého rozhodnutia. Napriek tomu sa

prvostupňový súd so skutočnosťami vyplývajúcimi z tejto analýzy uvedeným spôsobom nevysporiadal a aj návrh obžalovaného na výsluch autora analýzy odmietol. Odmietnutie výsluchu H.. H. na hlavnom pojednávaní pritom odôvodnil s odkazom na listiny na č.l. 697-698 trestného spisu, z ktorých obsahu vyplýva, že analýza bola vypracovaná znalcom z odboru kriminalistika, odvetvie grafická diagnostika a súčasne čo grafická diagnostika má za úlohu v rámci tohto odvetvia zisťovať a posudzovať. V odôvodnení napadnutého rozsudku potom konajúci súd v rámci hodnotenia dôkazov už uviedol, že znalca H.. H. odmietol vypočuť preto, lebo okolnosť, ktorá mala vyplývať zo záverov ním vypracovanej analýzy o zistenej výške obžalovaného približne 202 cm, bolo možné zistiť už z doplnku znaleckého posudku zo dňa 09.09.2014 č. 5/2014 doc. K.. K. L., J., z odboru kriminalistika, odvetvie kriminalistická fotografia a kriminalistická antropológia (č.l. 642 - 661) k znaleckému posudku č. 5/2014 zo dňa 09.09.2014 (čl. 243 - 271). Tento dôkaz bol teda zamietnutý z dôvodu uvedeného v ustanovení § 272 ods. 3 Tr. poriadku. Z uvedeného však potom nie je zrejmé, prečo konajúci súd bral do úvahy zistenie o výške obžalovaného, ale súčasne sa vôbec nevysporiadal s podstatou záveru predmetnej analýzy, ktorou je predovšetkým tá skutočnosť, že osoba obžalovaného je s veľkou pravdepodobnosťou podstatne vyššia ako postava spornej osoby (páchateľ), zaznamenaná na kamerovom zázname v čase skutku, keďže táto podľa analýzy mala merať približne len 186 cm. Takýto postup prvostupňového súdu je potrebné považovať za porušenie § 2 ods. 12 Tr. poriadku, ukladajúceho súdu starostlivo uvážiť všetky okolnosti prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Krajský súd ďalej z uznesení uviedol: „Úlohou znalca z odvetvia kriminalistickej fotografie pplk. A.. P. V., J., bolo preskúmať videozáznamy, ktoré boli zaistené z priemyselnej kamery v herni v čase rozhodnom, kedy nasnímala jednak páchatel'a predmetného trestného činu, ale aj v iných dňoch a čase obžalovaného. Tieto záznamy mal znalec vyhotoviť v takej podobe, aby bolo možné na základe týchto videozáznamov následne vykonať ďalšie dokazovanie a to z odvetvia antropológie. Menovaný znalec z odvetvia kriminalistickej fotografie mal úplne inú úlohu, ako znalec A.. E. F., nakoľko ten mal za úlohu určiť výšku spornej postavy z videozáznamu zo dňa 24.04.2014 (páchateľ'a) a následne túto porovnať s osobou obžalovaného so zameraním sa na jeho výšku a to z videozáznamu zo dňa 21.04.2014. Obaja znalci teda mali úplne rozdielne úlohy a použili z toho dôvodu aj úplne iné metódy v rámci kriminalistického skúmania. Zatiaľ čo znalec z kriminalistického a expertízneho ústavu použil na skúmanie týchto obrazových záznamov metódu „zobrazenia analýzy a dokumentácie obsahu analógových a digitálnych obrazových záznamov na záznamových zariadeniach“, tak znalec A.. F. v rámci znaleckého skúmania použil „analytickú fotogrametrickú metódu“ na zobrazenie spracovaných obrazových záznamov, práve znalcom A.. V., ktoré mu boli pre vypracovania znaleckého posudku predložené obhajobou. Postup konajúceho súdu pri hodnotení týchto dôkazov sa javí, ako zmätočný a nepreskúmateľný. Pre ďalšie dokazovanie v predmetnej trestnej veci je však rozhodujúce to, že obaja znalci H.. H. a A.. F. pri znaleckom skúmaní použili totožné metódy a to „fotogrametrickú metódu“, pričom H.. H. ju doplnil aj o „metódu optického prekrytia obrazov“, a obaja dospeli k iným záverom a súčasne, k úplne iným záverom ako znalec J.. L., ktorý pri znaleckom dokazovaní použil zjavne iné metódy na porovnanie postavy páchatel'a a obžalovaného a to „antropometrickú metódu“, s ktorou porovnával proporcie tela osôb, pri ktorej sa používajú antro-metrické body a pre lepšiu názornosť využil aj „superprojekčnú techniku“. Preto podľa názoru krajského súdu, vzhľadom na tak zásadné rozpory v rámci vykonaného znaleckého dokazovania, pri skúmaní totožných obrazových záznamov, tých istých osôb, bude nevyhnutné, aby súd prvého stupňa tieto dôkazy riadne vykonal, vyhodnotil, rozpory v rámci týchto znaleckých dokazovaní sa snažil vysvetliť, aj vypočítím menovaných znalcov, ktorí sa budú môcť oboznámiť so závermi týchto posudkov (predovšetkým znalec J.. L.) a v rámci hodnotenia dôkazov, potom aj riadne odôvodnil, prečo uveril záverom toho ktorého znaleckého posudku a prečo práve závery iného znaleckého posudku sú podľa konajúceho súdu neprijateľné, resp. nedostatočné pre ustálenie skutkového stavu a rozhodnutie o vine obžalovaného. Vzhľadom na to, že súd prvého stupňa v rámci hodnotenia dôkazov za významné pre ustálenie skutkového stavu a rozhodnutie o vine obžalovaného považoval aj závery spomínaného KEU PZ Bratislava č.p. PPZ-KEU-BA-EXP-2147/9167 (č.l. 227 - 239), odvetvia kriminalistická antropológia, ktoré vypracovala znalkyňa pplk. H.. S. J., odvolací súd považuje za potrebné poukázať aj na nedostatok tohto posudku. Z jeho obsahu (č.l. 235, str. 17) vyplýva, že bol použitý pracovný postup a to kriminalistická-antropologická identifikácia, antropologická somatoskopická metóda. Táto sa používa na hodnotenie skupinových znakov, konkrétne na hlave posudzovanej osoby a teda tvár, nos, obočie, či nejaké zvláštne jedinečné znaky na tvári, ako však znalec konštatoval vzhľadom na to, že páchatel' mal na hlavne kuklu a na nekvalitné zábery zabezpečené priemyselnou kamerou vo vzťahu k osobe obžalovaného, na základe týchto metód a predložených upravených obrazových záznamov v rámci kriminalistickej fotografie nebolo možné tieto závery jednak ustáliť a jednak ich navzájom aj potom porovnať. Bez toho, aby

následne znalkyňa uviedla, na základe akej metódy postupovala pri porovnaní pôvodných záznamov so spracovanými záznamami prostredníctvom kriminalistickej fotografie, dospela k záveru (čl. 236, str. 20), že pri porovnaní spornej postavy páchatel'a trestného činu a obžalovaného bolo zistené, že ide v oboch prípadoch o podobné držanie tela a teda postavenie ramien, relatívna dĺžka rúk a podobný typ postavy, vzťah hornej a dolnej častí tela. Taktiež, že výškové pomery porovnávaných osôb na predložených videozáznamoch mali korelovať, avšak mieru korelácie, vzhľadom na iné dynamické prvky pohybu, keďže páchatel' bežal a obžalovaný kráčal, nebolo možné exaktne určiť. Za situácie, že zo znaleckého posudku ústavu nie je možné zistiť, na základe akej metódy, akých exaktných poznatkov a akých prostriedkov znalci dospeli k záveru, tak je nevyhnutné povereného znalca k týmto otázkam vypočuť na hlavnom pojednávaní. Preto aj v tomto konkrétnom prípade bude potrebné znalkyňu riadne vypočuť na hlavnom pojednávaní tak, aby závery znaleckého posudku boli overiteľné a preskúmateľné". Napriek citovaným záverom, ku ktorým dospel odvolací súd, okresný súd odôvodnil uznanie viny od slova do slova ako v predchádzajúcom odsudzujúcom rozsudku: „Pri ustálení predmetného skutkového stavu (ktorý zostal oproti obžalobe nedotknutý) a ustálení osoby obžalovaného L.. J. R. ako páchatel'a predmetného skutku vychádzal súd predovšetkým z tvrdení a výpovedí poškodenej C. Z., z výpovedí priamych svedkov skutku O. B., H. N., V. H. a J. Y., ale aj zo svedeckých výpovedí svedkov H. D., F. A., G. F., G. O., ďalej z dôkazov, ktoré vyplynuli zo záverov znaleckého posudku K.. K. L. a jeho dodatku, z výpovedí znalca K.. K. L., z odboru kriminalistika, odvetvie kriminalistická fotografia a kriminalistická antropológia, zo záverov znaleckého posudku KEÚ PZ Bratislava: PPZ-KEÚ-BA-HXP-2014/9167 a výpovede znalca A.. P. V., J.., z odboru kriminalistika, odvetvie kriminalistická fotografia a video a výpovede znalkyne H.. S. J., z odboru kriminalistika, odvetvie kriminalistická antropológia a z listinných dôkazov v podobe fotodokumentácie osoby obžalovaného, vrátane jeho trojrozmernej fotografie, v podobe zápisnice o rekognícii osoby páchatel'a podľa očí a pier a fotodokumentácie, zápisnice o ohliadke miesta činu a fotodokumentácie z miesta činu, úradných záznamov príslušných orgánov činných v trestnom konaní, lekárskeho správ H.. H., H.. L. a H.. K., správ a vyjadrení bankových i nebankových subjektov i spoločností, i z vecných dôkazov v podobe oblečenia zaisteného pri domovej prehliadke obžalovaného, ktoré zodpovedalo oblečeniu páchatel'a podľa popisu poškodenej C. Z. (tyrkysová mikina s kapucňou, zelené maskáčové nohavice) a v podobe 1ks CD nosiča obsahujúci kamerový záznam z prevádzky herne zo dňa 24.04.2014 o 00:15 hod., ktorý zaznamenával páchatel'a skutku". Okresný súd odignoroval závery predchádzajúcich zrušujúcich uznesení odvolacieho súdu, ako aj dôkazy, ktoré predložil obžalovaný. Na hlavnom pojednávaní bol vypočutý A.. P. V., ktorý potvrdil len tú skutočnosť, že jeho úlohou bolo z video-záznamov vyhotoviť fotografie. Podľa výpovede H.. S. J. jednoznačná identifikácia páchatel'a nie je možná. Znalec A.. E. F. a H.. J. H. v celom rozsahu zotrvali na záveroch svojich znaleckých posudkov. Napriek podrobným citáciám dôvodov zrušujúcich uznesení odvolacieho súdu, je potrebné opakovane uviesť, že na preukázanie tvrdení obžalovaného ako obhajoba predložila do spisu analýzu určenia výšky spornej postavy z videozáznamu zo dňa 24.04.2014, vypracovanú Ústavom kriminalistiky a kriminológie, s.r.o. Úlohou spracovateľa analýzy bolo porovnať páchatel'a zachyteného na zázname zo dňa 24.04.2014 s osobou obžalovaného L.. J. R. na porovnávacích záznamoch zo dňa 21.04., 24.04. a 26.04.2014 so zameraním na výšku postavy. Zo záverov analýzy vyplýva, že: „Dvoma nezávislými postupmi: a to optickým prekrytím obrazov a fotogrametrickou metódou bolo zistené, že osoba J. R. je s veľkou pravdepodobnosťou vyššia ako sporná postava. Výška spornej postavy bola fotogrametrickou metódou určená na približne 186 cm a výška J. R. na približne 202 cm". Týmto zisteniam zodpovedajú aj merania súdneho znalca G.. K.. K. L., J.., podľa ktorých J. R. meral s obuvou 203 cm (bez obuvi 201) a G. O. meral 185 cm s nízkou obuvou. Súdny znalec meral obidve osoby v Košiciach dňa 13.11.2015. Nemôže ostať nepovšimnutá závažná skutočnosť, že spracovateľ analýzy bez toho, aby osobne meral obžalovaného L.. J. R. a G. O. dospel k záveru, že „Výška spornej postavy bola fotogrametrickou metódou určená na približne 186 cm a výška J. R. na približne 202 cm". V priebehu konania obhajoba predložila znalecký posudok A.. E. F., ktorý v záveroch posudku uviedol: „Porovnaním zistenej, analyzovanej výšky zobrazenej zaznamenej osoby zo skúmaného sporného obrazového záznamu zo dňa 24.04.2014 (osoba páchatel'a) so zistenou analyzovanou výškou postavy zo skúmaného porovnávacieho obrazového záznamu, zo dňa 21.04.2014 (osoba J. R.) je možné konštatovať, že zistené analyzované výšky zobrazených postáv osôb majú diferenciu 0,06 metra, čiže 6 centimetrov. Zistené hodnoty výšky zaznamenaných osôb neboli korigované na skutočnú výšku postáv vzhľadom na ich fázu pohybu, prípadne statickú pozíciu.“ Aj podľa tohto znalca osoba páchatel'a a osoba obžalovaného L.. J. R. nie sú totožné. Závery oboch dôkazov vychádzajú z dostupných vedeckých poznatkov a nie je možné ich nebrať do úvahy konštatovaním, že „veríme výpovedi poškodenej C. Z.". Ak by sme pripustili takú možnosť, potom môže nastať aj takáto modelová situácia: „Znalci pri trestnom čine vraždy pri pitve zistia, že osoba bola usmrtená dvoma bodnými ranami do srdca. Súd záverom

znalcov však neuverí, nakoľko očitý svedok vypovedá, že k vražde došlo zastrelením strelnou zbraňou“. V tomto konkrétnom prípade niet dôvodov neveriť výsledkom, ku ktorým dospel Ústav kriminalistiky a kriminológie, s.r.o. a znalec A.. E. F.. S poukazom na vyššie uvedené obžalovaný navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b/, c/, d/ Tr. poriadku zrušil a alternatívne a/ obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. c) oslobodil, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný alebo b/ podľa § 322 ods. 1 Tr. poriadku vec vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie a súčasne podľa § 325 Tr. poriadku nariadil, aby vec bola prejednaná a rozhodnutá v inom zložení senátu.

Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a po takomto preskúmaní zistil nasledovné.

Po preskúmaní odvolaní napadnutého rozsudku (už v poradí tretieho), ako aj konania mu predchádzajúceho, krajský súd konštatuje, že prvostupňový súd v predmetnej veci po doplnení krajským súdom nariadeného dokazovania, pri opätovnom hodnotení vykonaných dôkazov a zachovaní možnosti pre strany v konaní obsah dokazovania doplniť - postupoval v intenciách zrušujúcich uznesení krajského súdu - sp. zn. 2To/29/2015 zo dňa 08.09.2015, sp. zn. 10To/16/2016 13.09.2016, sp. zn. 10To/17/2018 zo dňa 29.10.2018.

V konaní pred okresným súdom boli teda vykonané dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na spravodlivé rozhodnutie. Vzhľadom k tomu preto urobil zákonu zodpovedajúce rozhodnutie o vine. Svoje skutkové a právne závery súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku v potrebnom rozsahu presvedčivo odôvodnil, preto sa krajský súd s jeho argumentáciou plne stotožnil a v podrobnostiach naň odkazuje.

Aj preto vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že odvolacie konanie pred krajským súdom je v spojení s konaním pred okresným súdom - konaním tvoriacim jeden celok, keďže predmet konania je totožný - krajský súd nemal dôvod opätovne bližšie rekapitulovať (opakovať) dôkazy a skutočnosti z nich plynúce, na podklade ktorých prvostupňový súd urobil záver o vine obžalovaného.

Krajský súd preto upriamil pozornosť predovšetkým na reakciu proti odvolacím námietkam obžalovaného a preto zohľadnil len tie, ktoré sú právne relevantné, týkajúce sa podstaty (predmetu) konania, majúce vplyv na posúdenie zákonnosti a dôvodnosti odsúdenia obžalovaného a určeného druhu a výmery trestu.

Krajský súd pri tomto postupe zistil existenciu skutočností rozhodných pre zohľadnenie pri ukladaní druhu no najmä výmery trestu, konkrétne po zistení zbytočných prieťahov v tomto konkrétnom trestnom konaní, ktoré nie je možné bez rozumných pochybností dávať za vinu obžalovanému, z tohto dôvodu mal krajský súd za to, že v posudzovanej prípadе bolo na mieste ukladať trest odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom ustanovenú trestnú sadzbu. Išlo však iba o takú skutočnosť, ktorú na podklade dokazovania vykonaného okresným súdom po úprave výroku o treste bolo možné napraviť (v prospech obžalovaného) aj v odvolacom konaní, čo bol aj dôvod pre zrušenie rozsudku okresného súdu vo výroku o treste postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d/, e/, ods. 3 Tr. poriadku, kde následne krajský súd na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku rozsudkom sám rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Súčasne platí, že podstatná časť odvolacích námietok obžalovaného, ktorými argumentoval, už boli prednesené v priebehu dokazovania v konaní pred súdom prvého stupňa, s ktorými sa v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd vysporiadal a ktoré si aj krajský súd osvojil.

Krajský súd preto v ďalšom postupe túto argumentáciu len dopĺňa o fakty plynúce z vykonaného dokazovania, ktoré v súhrne s dôvodmi už uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vedú k záveru o náležitom zistení skutkového stavu veci pre meritórne (konečné) rozhodnutie v posudzovanej veci obžalovaného L.. J. R..

Na tomto mieste krajský súd považuje za potrebné zvýrazniť, že každý obžalovaný v rámci práva na obhajobu má právo brániť sa, ako uzná za vhodné, uvádzať všetky skutočnosti, argumenty na svoju obranu, oproti skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a dôkazom o nich.

No súčasne platí, že súd pri hodnotení vykonaných dôkazov (vo vzájomných súvislostiach) jednotlivito ako aj v celom ich súhrne v súlade s pravidlami stanovenými pre hodnotenie dôkazov, bez toho, aby narušil rovnováhu hodnotenia dôkazov produkovaných ako v prospech, tak aj v neprospech obžalovaného, musí prihliadať na obranu obžalovaného v kontexte všetkých dôkazov a teda, či argumentácia obžalovaného v rámci obhajoby sa nevymyká pravidlám logiky, inak povedané, či skutočnosti, ktoré obžalovaný v rámci obhajoby tvrdí, sú nimi predkladanými dôkazmi, resp. argumentmi nielen overiteľné, ale či sú súčasne aj spôsobilé dôkazy predložené spolu s obžalobou spochybniť, či dokonca vyvrátiť a to do takej miery, že prokurátor nie je schopný uniesť dôkazné bremeno a bez rozumných pochybností nie je možné potom na ich podklade obžalovaného uznať vinným zo žalovanej trestnej činnosti.

V nadväznosti na uvedené krajský súd zistil, že obsah odvolacích námietok obžalovaného nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, resp. niektoré dôkazy účelovo hodnotí a vykladá vo svoj prospech, nie úplne a bez konfrontácie s dôkazmi inými, produkovanými v rámci dokazovania.

V prvom rade obžalovaný zdôraznil opierajúc sa o argumentáciu krajského súdu prezentovanú v zrušujúcom uznesení zo dňa 08.09.2015, sp. zn. 2To/29/2015, že v rámci rekognície pri opoznaní očí a pier páchatel'a, ako to vyplynulo z výpovedí D., A., F., no výpovede samotnej poškodenej C. Z., existuje dôvodné podozrenie, že v tom čase, keď sa mala svedkyňa Z. zúčastniť rekognície, už bola presvedčená (mali svedkyňu poškodenú C. Z. menované svedkyne vyslovene presvedčiť - nahovoriť) o tom, že páchatel'om tohto skutku bol ich zákazník - obžalovaný J. R., kde táto skutočnosť mala spochybňovať podľa krajského súdu vykonanie tohto dôkazu v súlade s ustanovením § 119 ods. 2 Tr. poriadku.

Táto skutočnosť podľa názoru krajského súdu, pre upresnenie predovšetkým vytvárala pochybnosť o dôkaznej váhe výsledku tohto vyšetrovacieho úkonu - rekognície, no v rámci svojej argumentácie, krajský súd nepovažoval uvedenú rekogníciu za dôkaz vykonaný nezákonným, procesne nespôsobilým spôsobom - za danej situácie totižto, kedy osoba opoznávajúca možného páchatel'a činu, pred vykonaním samotného úkonu je už vopred presvedčená, kto je páchatel'om trestného činu, bude opoznávať medzi ďalšími osobami (figurantmi), teda už vopred vybranú osobu, ktorú osobne veľmi dobre pozná, javí sa takýto úkon ako nadbytočný a výsledok takého úkonu z hľadiska dôkaznej váhy pre ustálenie skutkových zistení táto skutočnosť jeho význam zjavne znižuje.

V tejto súvislosti na druhej strane krajský súd zvýrazňuje, že pri samotnej realizácii tejto rekognície svedkyňa C. Z. nespoznávala priamo odhalenú tvár obžalovaného J. R., keďže táto bola zakrytá kuklou presne tak, ako to bolo aj v prípade páchatel'a skutku, a teda opoznávala len samotné oči a pery osôb účastných ako figurantov na rekognícii. Je potrebné zdôrazniť, že tento základný opis markantov tváre, ktoré si mohla svedkyňa všimnúť - zelené oči a plné pery páchatel'a, svedkyňa C. Z. učinila hneď už pri svojich prvotných vyjadreniach pred orgánmi činnými v trestnom konaní a bez zásadných rozporov na nich zotrvala.

Tiež platí, že vyjadrenia poškodenej C. Z. - o priebehu skutku (ako malo prebehnúť samotné lúpežné prepadnutie), opise fyziologických znakov páchatel'a, ako bol páchatel' oblečený, no predovšetkým opis očí a pier, ako už bolo zvýraznené - boli po celé trestné konanie konzistentné, preto samotná skutočnosť, ktorá z vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že na osobu ako páchatel'a, konkrétne obžalovaného J. R., poškodenú C. Z. mala upriamiť pozornosť práve svedkyňa D. a následne ju v tom mali utvrdiť svedkyne A. a F. - nemení nič na skutočnosti, že hodnotený vyšetrovací úkon - rekognícia - bol vykonaný v súlade s procesným predpisom a bolo možné naňho prihliadať a v kontexte ďalších vykonaných dôkazov vytváral spoločne reťaz dôkazov vedúcich k záveru o riadnom ustálení skutkového stavu.

Vykonané dokazovanie teda nespochybnilo rozhodujúcu skutočnosť a teda, že tento vyšetrovací úkon - rekognícia - bola vykonaná v súlade s procesným predpisom a preto tento dôkaz bol aj riadne vykonateľný na hlavnom pojednávaní, a z tohto dôvodu si krajský súd osvojil argumentáciu okresného súdu, týkajúcu sa jeho procesnej spôsobilosti, právnych úvah o povahe tohto vyšetrovacieho úkonu, no predovšetkým

skutočnosti, že tvorí len jeden (nie jediný a rozhodujúci) z reťaze dôkazov produkovaných v rámci dokazovania v posudzovanej veci rozhodných pre ustálenie skutkových zistení tak, ako sa preniesli do skutkovej vety výroku odvolaním napadnutého rozsudku.

K odvolacím námietkam obžalovaného týkajúcich sa spôsobu hodnotenia záverov znaleckých posudkov znalcov doc. K. K. L. a A. E. F. a analýzy určenia výšky spornej postavy vypracovanej Ústavom kriminalistiky a kriminológie s.r.o, reprezentovanú v trestnom konaní svedkom H. J. H. J., okresným súdom, kedy opäť odvolávajú sa na právne úvahy a argumentáciu obsiahnutú v prechádzajúcich zrušujúcich uzneseniach krajského súdu, má obžalovaný za to, že tieto buď okresný súd nevyhodnotil vôbec, resp. v rozpore s usmernením krajského súdu obsiahnutom v už spomínaných zrušujúcich rozhodnutiach, čím bol aj zásadne spochybnený záver o riadnom ustálení zisteného skutkového stavu, pričom po ich preskúmaní, včítaní výpovedí uvedených znalcov a svedka na hlavnom pojednávaní, po ich riadnom vykonaní na hlavnom pojednávaní v súlade s procesným predpisom, kde menovaní mali možnosť byť navzájom konfrontovaní so svojimi závermi, ale hlavne metódami, ktoré mali použiť pri znaleckom skúmaní predložených statických snímok postáv páchatel'a a obžalovaného z označenej herne s názvom Y. Y. v J., kde mal byť spáchaný posudzovaný skutok obžalovaným, krajský súd uvádza nasledovné.

Krajský súd pri hodnotení označených znaleckých posudkov menovaných znalcov a predloženej analýzy H. J. H. J., sa opiera o dlhodobú rozhodovaciu činnosť súdov, týkajúcu sa jednak procesného postavenia znalca a jeho úlohy v trestnom konaní, no predovšetkým týkajúcu sa spôsobu hodnotenia záverov znaleckých posudkov (aj v posudzovanom prípade) z hľadiska základných kritérií rozhodných pre posúdenie ich preskúmateľnosti - správnosti a úplnosti - a v tejto súvislosti považuje za potrebné na tomto mieste zdôrazniť nasledovné.

Znalec má samostatné procesné postavenie v trestnom konaní a tomu zodpovedajúcu vlastnú zodpovednosť za pravdivosť, objektivnosť, nezaujatosť znaleckého posudku, jeho úlohou nie je vykonávať dokazovanie, hodnotiť dôkazy, riešiť právne otázky, ale jeho úlohou je vyjadrovať sa k skutkovým odborným otázkam, ktoré spadajú do jeho kompetencie (t. j. do oblasti, v ktorej je zapísaný v zozname znalcov).

Z toho vyplýva, že znalec, okrem vlastných poznatkov pre podanie posudku zistených metódami špecifickými pre jeho odbor, môže svoj posudok založiť len na skutkovom stave, ktorý bol objasnený dôkazmi vykonanými orgánmi činnými v trestnom konaní, či súdom v zmysle Trestného poriadku, nesmie vykonávať dôkazy sám a neprislúcha mu hodnotiť dôkazy ani z hľadiska ich vierohodnosti, ani v tom smere, či skutočnosť, o ktorej podáva správu, je preukázaná (pozri primerane V14/1978, R 33/1980).

V trestných veciach teda z pohľadu konečného ustálenia skutkového stavu (a jeho právneho posúdenia) rozhodujú orgány činné v trestnom konaní a v konečnom dôsledku o otázke viny napokon súd a nie znalec a preto by sa znalec nemal stavať do pozície toho, kto robí závery o vine, resp., či boli alebo neboli naplnené znaky skutkovej podstaty konkrétneho trestného činu.

Súčasne platí, že výsledkom znaleckého skúmania je subjektívny úsudok znalca, ktorý musí byť preskúmateľný v súdnom konaní (hodnotenie obsahovej stránky znaleckého posudku) - znalecký posudok teda musí spĺňať podmienku preskúmateľnosti a nesmie sa obmedziť len na odpovede na otázky bez toho, aby z neho bolo zrejmé, ako znalec k týmto záverom došiel.

Preskúmateľnosť znaleckého posudku je totižto základnou vlastnosťou znaleckého posudku. Prijemca posudku musí byť schopný preskúmať znalcov postup, aby mohol znalecký posudok hodnotiť. Znalecký posudok, ktorý nie je preskúmateľný, nie je dôkazom, ale je len obyčajným tvrdením, ktoré nie je možné overiť. Preskúmateľnosť znaleckého posudku je preto nutná podmienka pre jeho hodnotenie ako dôkazu, preto aby nevznikli pochybnosti o jeho správnosti alebo o jeho nejasnosti, resp. neúplnosti z pohľadu ustálených záverov (§ 146 Tr. poriadku).

Aby súd mohol znalecký posudok zodpovedne zhodnotiť, nesmie sa teda znalec obmedziť vo svojom posudku na podanie len odborného záveru, ale z jeho posudku musí mať súd možnosť poznať, z ktorých zistení v posudku znalec vychádzal, akou cestou k týmto zisteniam dospel a na základe akých úvah došiel k svojmu záveru - inak povedané - preskúmateľnosť znamená, že znalecký posudok obsahuje aj podrobné údaje ako sa znalec dopracoval k záverom, aké metódy použil, z akých dôkazov vychádzal a podobne.

Z pohľadu uvedeného krajský súd potom hodnotil závery znaleckých posudkov a analýzy určenia výšky spornej postavy, vypracovanú Ústavom kriminalistiky a kriminológie, s.r.o, kde zistil, že každý z menovaných znalcov (H.. H. bol správne okresným súdom vypočutý v procesnom postavení svedka - v rámci výsluchu na hlavnom pojednávaní potvrdil, že v tom čase už znalecká organizácia, ktorej bol konateľom, nebola zapísaná v registri znaleckých organizácií na Ministerstve spravodlivosti SR) riešil zadanú úlohu ním stanovenou metódou a spôsobom, ktoré boli vo všetkých troch prípadoch - rozdielne, neboli totožné okrem ich pomenovania - fotogrametrická metóda u znalca A.. F. a svedka H.. H. - a aj z tohto dôvodu a z tohto pohľadu nazeral krajský súd na dôkaznú hodnotu záverov týchto znaleckých skúmaní.

Svedok H.. J. H., J.. použil na úpravu statických fotografií priestoru, fotogrametrickou metódou - grafickú metódu tzv. ubežníkovú metódu, čo sú body, kde sa rovnobežky pretínajú, čo je princíp centrálnej projekcie, v ktorom sa nachádzal páchateľ trestného činu a následne aj obžalovaný a pomocou troch oporných bodov v tomto priestore (čiže u priestorových objektov máme 3 body zbiehania sa rovnobežných línií podľa priestorových osí objektu, kde potom postavu je potrebné posunúť, alebo opticky premietnuť k nejakému miestu, bodu v miestnosti, ktoré je možné zmerať, napr. dvere miestnosti) ju doplnil aj o „metódu optického prekrytia obrazov“, a na základe kombinácie týchto metód určil podľa neho pravdepodobnú výšku páchatel'a na 185 centimetrov a výšku obžalovaného na 202 centimetrov.

Rovnako tak znalec A.. F. z hľadiska pomenovania použil totožnú metódu „analytickú fotogrametrickú metódu“, no postup a metódu zvolil inú - formu výpočtu - a nie grafického znázornenia bodu v priestore ako podľa neho postupoval H.. H. - dôležitou skutočnosťou je to, že pre svoje výpočty použil päť referenčných bodov v priestore tzv. vličovacích bodov (v tomto prípade výška dverí, bod na podlahe, bod pri dverách, bod na podlahe pri bare, bod na podlahe pri zadnom stĺpe, ktoré sa v priestore nezmenili) a na základe nich presne preniesol statické snímky v 2D priestore páchatel'a a obžalovaného do predtým presne zadefinovaného 3D priestoru, do ktorého sa importuje sporný snímok a využitím už známej geometrie priestoru, kde je potom možné následne merať aj v spornom snímku. Na základe takéhoto postupu potom dospel k zisteniu, keď určil rozdiel medzi páchatel'om a obžalovaným vo výške šiestich centimetrov v neprospech páchatel'a, ktorý mal byť o šesť centimetrov nižší, pričom zvýraznil, že v oboch prípadoch meraní nebola ním ustálená výška páchatel'a a obžalovaného na predložených snímkoch korigovaná na skutočnú výšku postavy, buď vzhľadom na fázu jej pohybu, resp. na jej mierne predklonenie hlavy skúmanej postavy, čomu pripisoval zistené rozdiely vo výške porovnávaných postáv. Znalec A.. F. tiež k uvedenému bližšie vysvetlil, že hodnota výšky zaznamenaných osôb nebola korigovaná na skutočnú výšku postáv, vzhľadom na ich fázu pohybu, nakoľko pri hodnotení je dôležité zohľadňovať aj tento faktor (pohybu), nakoľko je z antropológie známe, že výška zaznamenatej postavy sa vplyvom pohybu mení, čím všeobecne môžeme konštatovať, že výška sa mení vzhľadom na rýchlosť pohybu, to znamená, že pri behu sa znižuje výška postavy, avšak táto podstatná okolnosť pri znaleckom skúmaní patrí do odvetvia kriminalistickej antropológie a nie je skúmateľná fotogrametrickou metódou kriminalistickej fotografie.

Napokon znalec doc. K.. K. L. - na základe exaktne - vedecky používaných postupov a metód použil „antropometrickú metódu“, s ktorou porovnával proporcie tela osôb, páchatel'a a obžalovaného, pri ktorej sa používajú antro-po-metrické body a pre lepšiu názornosť využil aj „super projekčnú techniku“. Najskôr teda zmeral päť základných markantov - anatomickeo-somatickeho typu - tela obžalovaného a tieto body bodom použil pri určení rozmerov hlavy a krku, ramien, dĺžky rúk, trupu tela a nôh obžalovaného a jeho držanie tela a podľa týchto markantnou a z nich plynúcich zistení a výpočtov, ktoré zodpovedali „antropometrickej metóde“, použil aj ďalší postup a to tzv. „super projekčnú techniku“ postáv, kedy prekryl obrazy páchatel'a trestného činu zo zaistených fotosnímkov bezpečnostných kamier a fotosnímkov obžalovaného v dňoch, ktoré jednak bezprostredne predchádzali dňu, kedy skutok bol spáchaný, v deň skutku. resp. aj dva dni, ktoré po ňom nasledovali. Čo sa týka superprojekcie, pri superprojekcii sa tiež porovnávajú proporcie tela, je to v podstate grafické znázornenie antropometrickej metódy, superprojekcia je vlastne doplnením prvej antropologickej metódy, ktoré boli použité v znaleckom posudku, pričom pri oboch metódach boli dosiahnuté zhodné závery.

Čo je však rozhodujúce oproti postupu pri aplikácii nimi zvolených metód svedka H.. H. a u znalca A.. F., ako bude nižšie vysvetlené, bola metóda - superprojekčná technika - použitá znalcom K.. L., pri ktorej zohľadňoval a bral do úvahy viacero snímkov ako páchatel'a tak obžalovaného, na snímaných totožnou kamerou v rovnakých polohách a v tých istých priestoroch a na tom istom mieste v priestore baru herne -

či už pri vstupe do miestnosti, v chodbe k baru, kde sa dá predpokladať, že snímky zachytávajú páchateľa a obžalovaného vo fáze pohybu, tzv. dynamické snímky, či naopak pri polohe stojacej pri bare, statické snímky, pričom aj napriek tomu dospel k záveru, že porovnávané postavy páchateľa a obžalovaného, či vo fáze pohybu, resp. vo fáze tzv. statickej sa s najväčšou pravdepodobnosťou podobajú, inak povedané na základe uvedených skutočností konštatoval, že na zázname zachytávajúcom páchateľa dňa 24.04.2014 o 00:15 hod. je s veľmi vysokou pravdepodobnosťou zachytený obžalovaný L.. J. R..

Na druhej strane podstatnou skutočnosťou, pre hodnotenie záverov porovnávaných znaleckých posudkov z hľadiska ich použiteľnosti pre ustálenie rozhodných skutkových zistení, ktorá vyplýva nielen zo zistení K.. L., ale predovšetkým z výpovede A.. F. na hlavnom pojednávaní - spočíva v tom, že ani svedok H.. H., ani znalec A.. F. v rámci označených metód, ktoré použili pri znaleckom skúmaní, nevedeli (a ani nemohli) zohľadniť pri určení skutočnej výšky postáv, už skôr z výraznenú okolnosť, či konkrétne v momente, kedy bola skúmaná (statická) snímka z postavy páchateľa a taktiež postavy obžalovaného, či v tom čase tieto postavy boli v statickej polohe alebo v pohyblivej, dynamickej polohe (vo fáze pohybu), čo zásadným spôsobom mohlo ovplyvniť určenie a ustálenie výšky týchto porovnávaných osôb na skúmaných statických snímkoch vyhotovených z bezpečnostnej kamery z baru, kde malo dôjsť k lúpežnému prepadnutiu.

V súvislosti s doposiaľ uvedeným je potrebné zvýrazniť skutočnosť, ktorá zásadne odlišovala prístup H.. H. a A.. F. k znaleckému skúmaniu týchto snímkov - a tá spočívala v tom, že znalec A.. F. totižto skúmal snímky osoby páchateľa a osoby obžalovaného v čase, keď boli nasnímané pri bare, kedy predpokladal, že tieto osoby boli v stojacej a nie dynamickej polohe, no predovšetkým sa tam nachádzali už spomínané tzv. vlicovacie body - tomu potom zodpovedá aj jeho zistenie, kedy konštatuje výškový rozdiel medzi páchateľom a obžalovaným len šesť centimetrov, o ktoré mal byť vyšší obžalovaný, kde ako už bolo skôr uvádzané - že postavy na predložených statických snímkoch neboli korigované na skutočnú výšku postavy, či z dôvodu fázy pohybu, či mierneho predklonenia hlavy.

Na druhej strane, čo krajský súd považuje za rozhodujúce, ako to aj svedok H.. H. na hlavnom pojednávaní vysvetlil, že bral do úvahy snímky páchateľa a snímky obžalovaného z pohľadu kamery ihneď pri vstupe do baru, z dôvodu presnosti snímky, lebo mali vtedy najväčšie množstvo pixelov, z hľadiska blízkosti snímanej osoby ku kamere, čo podľa krajského súdu znamená, že v tom čase ako páchateľ, tak obžalovaný s najväčšou pravdepodobnosťou boli v pohybe a práve z toho dôvodu je možné aj vysvetliť skutočnosť, kedy pravdepodobne vznikol zásadný rozdiel v záveroch zistení H.. H. medzi výškou páchateľa skutku nasnímaného kamerou a obžalovaného nasnímaného totožnou kamerou v tých istých priestoroch a na tom istom mieste pri vstupe do miestnosti. Rovnako je spornou aj metóda, ktorou sa snažil určiť telesnú výšku páchateľa a obžalovaného pri porovnaní s objektmi v snímanom priestore, ktoré však boli v značnej vzdialenosti od tela páchateľa a rovnako tak aj obžalovaného.

Doposiaľ uvedené zistenia potom v logickej súvislosti vysvetľuje v písomnej odpovedi zo 06.12.2016 súdu obsiahnuté konštatovanie znalkyne H.. S. J., z odboru kriminalistika, odvetvie kriminalistická antropológia, z kriminalistického a expertízneho ústavu v Bratislave, ktorá taktiež bola vypočítaná na hlavnom pojednávaní a vykonávala antropológické znalecké dokazovanie - že pokiaľ ide o zachytenie pohyblivých snímkov osôb, je možné predpokladať až 10 % výškový rozdiel snímaných osôb, oproti snímkam vyhotoveným týchto osôb v statických polohách, čo podľa názoru krajského súdu vysvetľuje aj tento zásadný rozdiel vo výške medzi páchateľom a obžalovaným, ktorý vyplynul z opísaných postupov (metód) použitých H.. H., kde pri výške 202 cm u obžalovaného, mohol teda vzniknúť rozdiel až do cca 20 cm.

Nad rámec doposiaľ uvedeného v reakcii na námietky obhajcu obžalovaného prednesené v rámci verejného zasadnutia, krajský súd uvádza, že za tak krátky čas, kedy malo lúpežné prepadnutie trvať a s prihliadnutím na faktor stresu s tým spojený, nie je možné korektné od svedkyne C. Z. požadovať, aby presne ihneď vedela uviesť výšku páchateľa, preto ňou uvádzaný údaj z jej pohľadu z baru o výške cca 180 cm až 190 cm páchateľa nie je možné považovať za zásadne rozporný so zistenou výškou obžalovaného.

Pokiaľ obhajca tiež zvýraznil skutočnosť, ktorá bola počas celého dokazovania opomínaná a teda, že po príchode polície bola zaistená pachová stopa, keďže bol nasadený služobný pes, ktorý sa však vybral opačným smerom, ako býva obžalovaný L.. J. R., krajský súd uvádza, že pachová stopa bola zjavne

zaistená na barovom pulte, kde sa mal aj pôvodne zdržiavať obžalovaný počas prepadu, no počas doby do príchodu polície je zrejmé, že sa v tom istom priestore, baru, resp. barového pultu potom zdržiavali aj ďalšie osoby, ktoré boli návštevníkmi baru, čo potom aj logicky vysvetľuje, že služobný pes mohol zachytiť pachovú stopu kohokoľvek, kto sa do príchodu polície, resp. pri odchode bezprostredne po jej príchode v priestoroch baru zdržiaval.

Všetky tieto skutočnosti potom vo svojom súhrne podľa názoru krajského súdu tak, ako to správne uzavrel aj okresný súd vytvárajú reťaz navzájom sa dopĺňujúcich priamych, ale aj nepriamych dôkazov, ktoré vedú bez rozumných pochybností k dôvodnému záveru o tom, že skutok, ktorý sa kladie obžalovanému L.. J. R. za vinu, sa stal, je trestným činom tak, ako bol právne posúdený v napadnutom rozsudku ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zákona, pretože bolo dokázané, že proti inému požil hrozbu bezprostredného násillia v úmysle zmocniť sa cudzej veci a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - so zbraňou.

Ako už bolo v úvode naznačené, krajský súd vo vzťahu k výroku o treste, konkrétne jeho výmery tak, ako ho uložil okresný súd obžalovanému v napadnutom rozsudku, zistil, že v priebehu trestného konania vznikli zjavne priet'ahy v konaní, ktoré nie je možné dávať za vinu obžalovanému. V prejednávanej veci bol rozsudok okresného súdu, ako už bolo v úvode naznačené, trikrát zrušený za účelom doplnenia dokazovania, resp. s pokynom hodnotiť všetky dôkazy produkované v trestnom konaní, včítane dôkazov predkladaných obžalovaným, pričom je potrebné korektne priznať, že aj doba, počas ktorej krajský súd ako súd odvolací podané odvolania obžalovaného vo veciach sp. zn. 2To/29/2015 zo dňa 08.09.2015, sp. zn. 10To/16/2016 zo dňa 13.09.2016, sp. zn. 10To/17/2018 zo dňa 29.10.2018 vybavoval, ma tomu zodpovedajúci podiel na vzniknutých priet'ahoch v rozhodovaní v posudzovanej veci.

Z obsahu spisu plynie, že obžaloba v prejednávanej veci bola na obžalovaného L.. J. R. podaná ešte dňa 20.10.2014, pričom obvinenie pre prejednaný skutok mu bolo vznesené ešte dňa 28.04.2014. Krajský súd teda v posudzovanej veci meritórne rozhodoval až po viac ako siedmich rokoch od vznesenia obvinenia obžalovanému v tomto prípade.

Po takto vykonanom dokazovaní potom krajský súd prihliadal pri úvahách o uložení trestu najmä na jednotlivé hľadiská ukladania trestov, vyplývajúce z ust. § 34 ods. 4 Tr. zákona, ktorými sú spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútky, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy, majúc na zreteli aj účel trestu vyplývajúci z ust. § 34 ods. 1 Tr. zákona, ktorým je ochrana spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne odradenie iných od páchania trestných činov, ako aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Prihliadal aj na ust. § 34 ods. 3 Tr. zákona, podľa ktorého trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Majúc teda na zreteli vyššie uvedený účel trestu ako aj jednotlivé hľadiská ukladania trestu, dospel krajský súd k záveru, že tak z hľadiska individuálnej, ako aj generálnej prevencie bude primeraným trestom pre obžalovaného v danom prípade trest odňatia slobody uložený pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby (ktorá v tomto prípade je podľa § 188 ods. 2 Tr. zákona 7 rokov až 12 rokov) vo výmere 4 rokov.

Ako už bolo naznačené, predmetná trestná vec totiž nebola prejednaná v primeranej lehote, čím bolo porušené právo obžalovaného na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva účinným prostriedkom nápravy v zmysle čl. 13 tohto Dohovoru je v prípade takéhoto porušenia práva priznaného Dohovorom zohľadnenie dĺžky konania pri rozhodovaní o treste.

V tejto súvislosti poukazuje krajský súd na to, že už v čase vyhlásenia tohto rozsudku uplynulo od spáchania skutku viac ako sedem rokov, pričom trestné stíhanie obžalovaného trvalo po tak dlhú dobu bez toho, aby jeho dĺžku sám zapríčinil. Pre neprimeranosť trvania trestného konania po zohľadnení celkovej dĺžky doterajšieho konania preto trest uložený obžalovanému L.. J. R. napadnutým rozsudkom považuje odvolací súd za neprimeraný.

Doterajšou dĺžkou svojho bezúhonného života, z ktorého bola predmetná trestná činnosť výnimkou, obžalovaný dostatočne preukázal, že nie je nutné na účinnú ochranu spoločnosti, či jeho nápravu ukladať mu trest v zákonom stanovenej trestnej sadzbe.

Po zohľadnení týchto skutočností odvolací súd sám uložil trest odňatia slobody v už uvádzanej výmere, a vzhľadom na to, že obžalovaný nebol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu, ktorý by mu bol uložený za iný úmyselný trestný čin, podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona zaradil obžalovaného na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Krajský súd teda v súlade s čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky priamo aplikoval čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Z týchto dôvodov zrušil odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku o treste a sám rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku. jednoglasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.